

**Еліза Геммільтон.
Кримінальна справа з валізою**

КУПИТИ

Про книгу

Фанати «Книжкових хронік», радійте! Нарешті ви дізнаєтеся таємницю валізи, що розтрощила скляний купол бібліотеки Королівського університету та призвела до знищення сотень книжок. А розкрити цю запутану справу вам допоможуть рішуча та невгамовна Еліза Геммільтон і милий та дивакуватий Джеймі Леннокс.

Але друзі не лише провели небезпечне розслідування й затримали вбивцю — вони знайшли кохання.

Передмова авторки

Столична поліція попросила нас написати звіт про останні події у справі Девіда Брайтона. І про те, як ми — нахабна студентка та легковажний механік — спромоглися докопатися до суті.

Оскільки Джеймі категорично відмовляється викладати на папері те, що ми пережили, це завдання лягає на мене, Елізу Геммільтон, хоробру слідчу-аматорку, допитливу агентку й володарку сердець.

Хотілося б мені сказати, що це нудна робота, але гадаю, я отримаю від неї купу задоволення, і зрештою Джеймі іронічно закотить очі.

Я запропонувала йому висловити свій погляд у коментарях, і боюся, що він безсоромно зловживав цією можливістю. Хай там що, це мій чесний і повний звіт про події минулої зими, і я присягаюся не пропускати жодних огидних подробиць, навіть якщо вони суперечать закону. (Хоча технічні пояснення Джеймі можна пропустити. Вони нікому не цікаві!)

Добре, що згодом нас пробачили за вторгнення в прибудову вілли «Вест-Брікстон». Мені дуже шкода ваш палець, головний інспекторе Леєр. Я не навмисно, чесне слово.

І загалом, не так уже й багато людей постраждало. Принаймні ніхто з тих, хто на це не заслуговує.

Події між Різдвом і Новим роком стали справжньою пригодою, і, можливо, тому я поводитися не так витончено, як від мене очікували. Але що сталося, то сталося, тож якщо пощастить і ви не викажете мене, моя доброчесна покровителька міс Брендон-Велдерсон ніколи не побачить цього звіту, що вбереже мене від двадцяти сторінок проповідей Ньюмена на знак покарання за аморальність написаного. Це було б дуже добре. Дякую вам.

Написано

Елізою Гаммільтон

П'ятниця, 7 листопада, 1890

I

Була собі валіза

Усе почалося з надзвичайно малоймовірного випадку, коли з неба звалилася валіза.

І не просто якась, а з багажного відділення дирижаблю компанії Drew & Sons. Модель ніжно-коричневого кольору з латунною фурнітурою та круглим циліндричним замком із чотирма штифтами.

Якби того дощового дня вона впала просто на бруківку вулиці, гарантія безпечної доставки від компанії Drew & Sons не справдилася б, бо валіза просто розбилася б об землю.

Але все сталося зовсім інакше, бо цей багаж пробив скляний купол бібліотеки Королівського університету, рикошетом відлетів від витончено вирізьбленого поруччя й розстрошив один зі столів у читальному залі. Хоча було завдано шкоди в кілька сотень фунтів стерлінгів, скляр витратив усі свої запаси, а частину медичної секції бібліотеки було знищено дощем, загалом валіза залишилася неушкодженою.

Зламався лише ультрасучасний замок.

Оскільки того ранку всі присутні вважали за головне рятувати книжки, хоча, попри всі їхні зусилля, сто двадцять три томи загинули сумною смертю, валізи ніхто не чіпав. Лише тоді, коли прибули двоє офіцерів столичної поліції, було визначено справжнього винуватця.

Констебль Еван Міллер, молодий чоловік із високим чолом і густими руськими вусами, зняв валізу з розбитого столу й поставив її на підлогу. Під його черевиками хруснули уламки, і, судячи з його задоволеного вигляду, він дуже тішився, що не йому доведеться прибирати весь цей безлад з осколків, калюж та мокрого паперу, який брудним слідом тягнувся усією бібліотекою.

На перший погляд, речі у валізі не здавалися чимось незвичайним. Чоловічий одяг на кілька днів, капелюх-котелок від Lock & Co. Hatters із

Сент-Джеймс-стріт, набір для гоління та сигарети. Лише ретельно перевіrivши валізу на наявність фальшивого дна, поліція виявила товстий рулон креслень, нотатник у шкіряній палітурці та циліндричний металевий контейнер.

— Нещасний випадок чи злочин? — хмикнув сержант Космо Воррен, уперши руки в боки. Власне, на відповідь він не чекав. Йому просто подобалося ефектно висловлюватись.

— Перекоаний, можна з упевненістю припустити, що валізу впустив не Бог,— продовжив він, зиркнувши на констебля, чи той засміється.

Але Міллер іще не поснідав, тож не мав настрою жартувати.

— Можливо, хтось видерся на дах і жбурнув її? — висунув сержант наступне припущення.— Тоді можна вважати це нападом. Крамольний акт проти нашої системи освіти.

Констебль мовчки слухав, розплутуючи вузол на шкіряному ремінці, який тримав креслення. Він обережно поклав тонкі папірці на один зі столів, розгорнув і подивився на першу сторінку.

Перед очима затанцювали шестерні, ремені та троти в супроводі купи формул, і хоча в зображенні простежувалася певна мистецька естетика, жодного натяку, що це за конструкція, не було.

— Мені здається, що це радше нещасний випадок,— промовив чийсь голос, і двоє поліцейських водночас повернулися до людини, яка явно за ними спостерігала.

Високий худорлявий чоловік із серйозним поглядом і тим особливим вигином вуст, який видає особу суворо та схильну до роздратування.

Томас Рід, бібліотекар Королівської університетської бібліотеки, сумнозвісний своїм кепським характером.

Часу на чемне привітання в нього не знайшлось, але джентльмени й не чекали від нього особливої ввічливості.

— Як ви дійшли такого висновку? — запитав Міллер, а Воррен просто стояв і збентежено витріщався на бібліотекаря.

І він мав для цього підставу. Волосся містера Ріда стирчало врізнобіч, темно-коричневий костюм був мокрим, а на шиї бовталася незав'язана краватка-метелик. Та хіба це мало дивувати, якщо взяти до уваги, що

бібліотекар провів ранок, рятуючи з мокрих полиць книжки, на які несподівано обрушився гнів бридкої лондонської погоди.

Містер Рід відповів на запитання високомірно, як він уміє це робити.

— Скло купола надто товсте, — пояснив він. — Аби розбити його валізою на друзки, як ми тут бачимо, потрібно надати їй потужного імпульсу. Не знаю, як ви, джентльмени, але я не дуже тішитимусь, якщо доведеться нести таку валізу, не кажучи вже про те, щоби затягти її на дах і жбурнути у скло. Переконалий, що існують простіші й ефективніші методи завдання шкоди системі освіти.

— Це могли зробити кілька осіб, — не відступав сержант Воррен, не бажаючи відмовлятися від своєї теорії змови, і констебль Міллер шумно зітхнув.

Бібліотекар похитав головою.

— Над цим районом часто виконують маневр повороту дирижаблі перед посадкою на лондонському аеродромі. Валіза могла вислизнути з багажного відділення. Можливо, на якомусь із сьогоднішніх рейсів знайдеться поломка у відсіку.

Це пояснення було набагато логічнішим. Принаймні констеблю так здалося. Сержант дотримувався своєї версії.

Проте обидва вони помилялися.

— Будь-що... — почав був Воррен, але бібліотекар його вже не слухав. Він підійшов до констебля й кинув погляд на креслення.

Якби офіцери придивилися до нього пильніше, то зауважили б, як спалахнули його очі. Містера Ріда можна було називати відлюдьком і буркуном, але водночас він являв собою взірець провидця, який сприймає будь-який технічний прогрес із хлоп'ячим ентузіазмом.

— Креслення якогось механізму? — жваво запитав він у Міллера, нахилиючись, щоби краще роздивитись. Але попри безліч прочитаних за все життя книжок на цю тему, його знань виявилось недостатньо.

— Схоже на те. Але не знаю, чи дадуть вони нам хоч якусь підказку щодо інциденту, — відповів констебль, махнувши рукою на скляний купол.

— Якщо вам потрібен фахівець, можу рекомендувати Джеймі Леннокса. Він годинникар і досвідчений механік. Має майстерню в Гокстоні, —

наполегливо промовив містер Рід, витягуючи з нагрудної кишені жилета окуляри для читання, щоби ретельніше розглянути креслення.

Сержант Воррен вихопив схеми буквально в нього з-під носа та квапливо їх згорнув.

— У цьому немає потреби, сере. Зрештою, ми мусимо з'ясувати, що сталося, а не нищпорити в особистих записах інших.

Він пишався, що сформулював такий аргумент. Проте Воррена неабияк роздратувало, що теорія бібліотекаря краща за його власну, а йому не хотілося давати людині, яка й без того обіймає вищу посаду, ніж він, ще одну можливість принизити його перед констеблем.

— Збирайте все, констеблю Міллер. Доправимо валізу до дільниці, — сказав він, не глянувши на колегу, і кинув креслення до валізи.

Містер Рід лише пирхнув: натуру сержанта він уже давно розкусив. На язичці крутилося нелестиве зауваження, але срібний кишеньковий годинник підказу-вав, що бібліотекар запізнюється. На нього чекали обов'язки, і містер Рід із важким серцем облишив таємницю, яка ховалась у валізі й так несподівано потрапила до його священних залів.

Сержант Космо Воррен і констебль Еван Міллер усе зібрали, зробили кілька нотаток, а тоді кожен схопився за одну з ручок валізи. Міллер застогнав під її вагою, і навіть Воррен ледве втримався, щоб не охнути. Поліцейські вийшли з бібліотеки, тримаючи валізу між собою.

Вони навіть не підозрювали, що стали частиною чогось важливого. Кінець однієї історії став початком абсолютно нової.

Рекомендована література

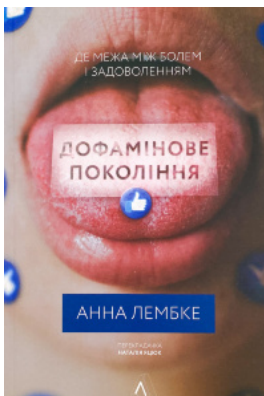
Бог завжди подорожує
інкогніто

Бути собою. 10
гаджетів для щастя

1984

Дофамінове покоління.
Де межа між болем і
задоволенням

7 звичок надзвичайно
ефективних людей.
Ювілейне видання

Величні за власним
вибором

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ